

Θέλετε να σας πω και άλλη αιτία, για την οποία φοβόμαστε το θάνατο; (Άγιος Ιωάννης ο

θέλετε

να σας πω και άλλη αιτία, για την οποία φοβόμαστε το θάνατο; Γιατί δεν ζούμε ενάρετη ζωή και δεν έχουμε καθαρή συνείδηση. Αλλιώς ο θάνατος δεν θα μας τρόμαζε. Απόδειξέ μου ότι θα κληρονομήσω τη βασιλεία των ουρανών και σφάξε με τώρα κιόλας. Θα σου χρωστάω μάλιστα και χάρη για τη σφαγή μου, αφού θα με στείλεις γρήγορα σ' εκείνα τα αγαθά.

“Αλλά φοβάμαι να πεθάνω άδικα”, ίσως θα μου πεις. Ώστε ήθελες να πεθάνεις δίκαια; Και ποιός είναι τόσο ταλαίπωρος, που, ενώ μπορεί να πεθάνει άδικα, προτιμάει να πεθάνει δίκαια; Αν πρέπει να φοβόμαστε θάνατο, πρέπει να φοβόμαστε εκείνον που μας βρίσκει δίκαια. Όποιος πεθαίνει άδικα, μοι-άζει στους αγίους. Γιατί οι περισσότεροι απ' αυτούς που ευαρέστησαν το Θεό, θανατώθηκαν άδικα. Και πρώτος ο Αβελ. Δεν δολοφονήθηκε γιατί έφταιξε στον Κάιν, αλλά γιατί τίμησε το Θεό. Και ο Θεός πα-ραχώρησε να γίνει αυτός ο φόνος γιατί αγαπούσε

τον Αβελ ή γιατί τον μισούσε; Ολοφάνερα γιατί τον αγαπούσε και ήθελε να του προσφέρει πιο λαμπρό στε-φάνι, λόγω της άδικης σφαγής του.

Βλέπεις που δεν πρέπει να φοβάσαι μήπως πεθά-νεις άδικα, αλλά μήπως πεθάνεις φορτωμένος με αμαρτίες; Ο Αβελ πέθανε άδικα, μα ο Κάιν πέρασε την υπόλοιπη ζωή του έχοντας την κατάρρα του Θεού, στενάζοντας και τρέμοντας ακατάπαυστα. Ποιός από τους δύο ήταν πιο μακάριος; Εκείνος που έπαψε να ζει μέσα στη αρετή ή αυτός που έζησε μέσα στην αμαρτία; Εκείνος που άδικα πέθανε ή αυτός που δίκαια τιμωρήθηκε;

Ας μην κλαίμε, λοιπόν, αδιάκριτα όλους όσοι πε-θαίνουν, αλλά εκείνους που πεθαίνουν έχοντας πολλές αμαρτίες. Σ' αυτούς πρέπει να τα δάκρυα και οι θρήνοι. Γιατί ποιά ελπίδα έχουν, αφού δεν είναι πια δυνατό να καθαριστούν από τις αμαρτίες τους; Όσο βρίσκονταν στην παρούσα ζωή, υπήρχε ελπίδα να μετανοή-σουν. Εκεί που πήγαν, όμως, δεν κερδίζει κανείς τί-ποτα με τη μετάνοια. Ας τους κλαίμε, ναι, όχι όμως με τρόπο υστερικό και άπρεπο, όχι τραβώντας τα μαλ-λιά μας, ξεσκίζοντας το πρόσωπό μας, ουρλιάζοντας και τσιρίζοντας, αλλά με σεμνότητα, αφήνοντας τα δάκρυα να κυλούν ήρεμα από τα μάτια μας. Αυτό ωφελεί κι εμάς. Γιατί, πενθώντας έτσι τον νεκρό, πολύ περισσότερο θα προσπαθήσουμε να μην πέσουμε και οι ίδιοι σε παρόμοια αμαρτήματα. Με το τράβηγμα των μαλλιών και τις κραυγές ο νους σκοτίζεται, ενώ με το ήρεμο πένθος διατηρεί τη διαύγειά του και μπορεί να φιλοσοφήσει ωφέλιμα γύρω από το θάνατο.

Μ' αυτόν τον τρόπο να φιλοσοφείς όχι μόνο όταν πεθαίνει κάποιος γνωστός σου, μα κι όταν βλέπεις έναν άγνωστο νεκρό να οδηγείται με πομπή μέσ' από τους δρόμους στην τελευταία του κατοικία και να συνοδεύεται από τα ορφανά παιδιά του, τη χήρα γυναί-κα του, τους συγγενείς και τους φίλους του, όλους κλαμένους και συντριμμένους. **Να συλλογίζεσαι τότε πως η ζωή και τα πράγματα του κόσμου τούτου δεν έχουν καμιά αξία** και καμιά διαφορά από τις σκιές και τα όνειρα.

Κοίτα, πόσα κάστρα και παλάτια βασιλιάδων, ηγε-μόνων και αρχόντων είναι σωριασμένα σε ερείπια! Σκέψου, πόση δύναμη και πόσο πλούτο είχαν κάποτε! Τώρα έχουν ξεχαστεί και τα ονόματά τους. Λέει η Γραφή: «Πολλοί άρχοντες έχασαν την εξουσία τους και κάθισαν στο χώμα· κι ένας άσημος, που κανείς δεν φανταζόταν ότι θα γίνει βασιλιάς, φόρεσε στέμμα» (Σοφ. Σειρ. 11:5).

Δεν σου φτάνουν αυτά; Συλλογίσου τότε, ποιά εί-ναι η αξία σου όταν κοιμάσαι; Μήπως δεν μπορεί κι ένα ζώψιο να σε θανατώσει; Ναι, πολλοί πέθαναν έτσι στον ύπνο τους. Αλήθεια, από μια κλωστή κρέμεται η ζωή μας! Κόβεται η κλωστή και τελειώνουν όλα.

Έτσι να φιλοσοφείς και να μη σαγηνεύεσαι από την ομορφιά, τα πλούτη, τη δόξα, τις απολαύσεις. Ένα μόνο να σε απασχολεί: Που τελειώνουν όλα αυτά. Θαυμάζεις

όσα βλέπεις εδώ στη γη; Πιο αξιο-θαύμαστα, όμως, είναι εκείνα που αναφέρονται στις άγιες Γραφές.

[494376-5368_1134867145045_1628312489_317564_1239690_n](#)

Image not found or type unknown

Δείξε μου έναν αγέρωχο άρχοντα ή έναν λαμπροντυμένο πλούσιο, όταν ψήνεται από τον πυρετό, όταν ψυχομαχεί, και τότε θα σε ρωτήσω: “Πού είναι εκεί-νος, που περνούσε από την αγορά καμαρωτός και πε-ρήφανος με ακολούθους και σωματοφύλακες; Πού εί-ναι εκείνος, που φορούσε πανάκριβα ρούχα; Πού είναι η χλιδή της ζωής του, η πολυτέλεια των συμποσίων του, οι υπηρέτες, οι παρατρεχάμενοι, τα γέλια, οι ανέ-σεις, οι σπατάλες; Όλα έφυγαν και πέταξαν. Τί απέ-γινε το σώμα, που απολάμβανε τόση ηδονή; Πλησίασε στον τάφο και κοίτα τη σκόνη, τη σαπίλα, τα σκουλήκια. Κοίτα και στέναξε πικρά. Και μακάρι το κακό να περιοριζόταν σε τούτη τη σκόνη, που βλέπεις. Από τον τάφο και τα σκουλήκια φέρε τη σκέψη σου στο ακοίμητο σκουλήκι της άλλης ζωής, στο τρίξιμο των δοντιών, στο αιώνιο σκοτάδι, στην άσβεστη φωτιά, στις πικρές και αφόρητες εκείνες τιμωρίες, που δεν θα έχουν τέλος. Εδώ, στη γη, και τα καλά και τα κα-κά κάποτε, αργά ή γρήγορα, τελειώνουν εκεί, όμως, και τα δύο **διαρκούν αιώνια**. Και **διαφέρουν ως προς την ποιότητα** από τα καλά και τα κακά του κόσμου τούτου τόσο, που δεν είναι δυνατό να εκφράσει κανείς με λόγια.

Τί έγιναν, λοιπόν, όλα εκείνα τα μεγαλεία; Τί έγι-ναν τα χρήματα και τα κτήματα; Ποιός άνεμος φύση-ξε και τα πήρε και τα σκόρπισε; Τί θέλει, πάλι, κι αυτή **η ανώφελη δαπάνη για την κηδεία, που και τον νεκρό δεν ωφελεί και τους οικείους του ζημιώνει**; Ο Χριστός αναστήθηκε γυμνός από τον τάφο. Ας μη γίνε-ται, λοιπόν, η κηδεία αφορμή ικανοποίησεως της μα-νίας μας για επίδειξη. Ο Κύριος είπε: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω· δίψασα και μου δώσατε να πιω· ήμouνα γυμνός και με ντύσατε» (Ματθ. 25:35-36). Όμως δεν είπε: «Ήμουνα νεκρός και με θάψατε». Γιατί, αν μας παραγγέλλει να μην έχουμε τίποτα πε-ρισσότερο από ένα σκέπασμα, όταν ζούμε, πολύ πε-ρισσότερο όταν πεθάνουμε. Ποιάν απολογία θα δώ-σουμε στο Θεό, λοιπόν, όταν ξοδεύουμε τεράστια πο-σά για να κηδέψουμε ένα νεκρό σώμα, τη στιγμή που ο Χριστός, με τη μορφή των φτωχών συνανθρώπων

μας, τριγυρνάει πεινασμένος και γυμνός, κι εμείς αδιαφορούμε γι' αυτό;

Όλα όσα σας λέω, βέβαια, είναι ανώφελα για κεί-νους που έχουν ήδη πεθάνει. Ας τ' ακούσουν, όμως, οι ζωντανοί και ας συνέλθουν, ας λογικευτούν, ας διορθωθούν. Όπου νά 'ναι θα έρθει και η δική τους ώρα. Δεν θ' αργήσουν να βρεθούν κι αυτοί, **δεν θ' αργήσουμε να βρεθούμε όλοι μας, μπροστά στο φοβε-ρό Κριτήριο, όπου θα δώσουμε λόγο για τις πράξεις μας.** Ας αγωνιστούμε, λοιπόν, να γίνουμε καλύτεροι, εγκαταλείποντας την αμαρτία και ακολουθώντας την αρετή, για να μη χάσουμε τη βασιλεία των ουρανών, για ν' αποκτήσουμε τα άφθαρτα αγαθά, που έχει ετοιμάσει για μας ο φιλόανθρωπος Κύριος.

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr